

NEALE DONALD WALSCH

COMUNIUNE
CU
DUMNEZEU
un dialog neobișnuit

Traducere
MONICA VIȘAN

Editura For You

Introducere

Bine ați venit la această carte. Aș vrea să acceptați ceva extraordinar. Aș vrea ca voi să acceptați posibilitatea ca această carte să fi fost creată numai pentru voi. Dacă puteți accepta această idee, cred că sunteți pe punctul de a trăi una dintre cele mai puternice experiențe din viața voastră.

Acum aș vrea să acceptați ceva și mai formidabil.

Aș vrea să acceptați posibilitatea ca această carte să fi fost creată pentru voi, *de către voi*. Dacă vă puteți imagina o lume în care nu vi se întâmplă nimic *vouă*, ci totul se întâmplă *prin* voi, veți primi mesajul pe care ați intenționat să vi-l trimiteți vouă înșivă, aici, în cadrul acestor șapte fraze. Nu cred că o carte vă poate transmite un mesaj mai repede decât atât.

Bine ați venit în acest moment.

Sunteți „bine veniți“ aici, deoarece acest moment a fost destinat să vă aducă experiența binecuvântată pe care urmează să o aveți.

Ați căutat răspunsurile la cele mai importante întrebări ale vieții – le-ați căutat în permanență, plini de zel și cu multă sinceritate – pentru că, altfel, nu ați fi aici.

Această căutare s-a desfășurat înăuntrul vostru – fie că ați făcut din ea o parte importantă a vieții voastre din afară, fie că nu; aceasta v-a determinat să luați în mână cartea de față.

Odată ce ați înțeles aceste lucruri, ați dezvăluit unul dintre cele mai mari mistere ale vieții: *de ce se întâmplă lucrurile, așa cum se întâmplă*.

Și toate acestea, în paisprezece fraze.

Bine ați venit la această întâlnire cu Creatorul.

Este o întâlnire pe care nu ați fi putut-o evita. Toți oamenii se întâlnesc cu Creatorul. Problema nu se pune dacă această întâlnire are loc – ci doar când are ea loc.

Cei care se străduiesc foarte mult să caute adevărul, trăiesc experiența întâlnirii mai curând.

Onestitatea este un magnet. Ea atrage Viața. Iar Viața este un alt cuvânt pentru Dumnezeu.

Persoana care caută în mod cinstit, primește în mod cinstit. Viața nu se minte pe ea însăși.

Iată cum s-a întâmplat că ați ajuns aici, în fața acestor cuvinte. Voi înșivă v-ați așezat aici – iar acest lucru nu este întâmplător. Analizați profund modul în care ați ajuns aici și veți înțelege ce vreau să spun.

Credeți în procesul Inspirației Divine? Eu cred. Cred și în ceea ce vă privește și în ceea ce mă privește.

Unor oameni nu le place când cineva spune că au fost inspirați de către Dumnezeu. După cum văd eu lucrurile, ei gândesc astfel, din câteva motive.

În primul rând, majoritatea oamenilor nu cred că *ei* au fost vreodată inspirați de către Dumnezeu, cel puțin nu într-un mod foarte direct – adică, prin comunicare directă – și, prin urmare, oricine care ridică o asemenea pretenție este suspectat pe loc.

În al doilea rând, a pretinde că Dumnezeu este sursa de inspirație a cuiva pare o aroganță, înțelegându-se implicit faptul că sursa de inspirație este mai presus de orice îndoială și că, datorită originii ei, nu are nici un fel de defect.

În al treilea rând, mulți dintre cei care și-au arogat Inspirație Divină nu au fost oameni cu care s-a putut conviețui ușor – să ne gândim la Mozart, Rembrandt, Michelangelo, sau la orice papă – ca

și nenumărați alții, care au făcut niște chestii destul de trăsnite, în numele lui Dumnezeu.

În final, noi i-am transformat pe cei care cred *cu adevărat* că au fost inspirați direct de către Dumnezeu în persoane atât de sfinte, încât nu prea mai știm cum să îi abordăm sau cum să trăim alături de ei, într-un mod normal. Spus mai simplu, oricât sunt de minunați, tot ne dau o stare de disconfort.

Prin urmare, noi suntem destul de reticenți în ceea ce privește chestia asta cu sursa-mea-este-Dumnezeu. Și așa și trebuie să fim, pe bună dreptate. Nu vrem să înghițim tot ceea ce ne spun ceilalți – doar pentru că ei pretind că aduc un mesaj de la Prea Înaltul.

Dar cum putem ști cu siguranță ce înseamnă Inspirație Divină și ce nu? Cum putem ști sigur cine anume rostește Adevărul etern?

Ei, aceasta este marea întrebare. Și aici se află marele secret. Nu trebuie să știm. Tot ceea ce trebuie să știm este adevărul *nostru* – și nu al altcuiva. Când înțelegem acest lucru, înțelegem totul. Înțelegem că ceea ce spun ceilalți nu trebuie să fie Adevărul; trebuie doar să ne conducă înspre adevărul nostru propriu. Și așa se va și întâmpla. Cu timpul, nu se poate să se întâmple altfel.

Toate lucrurile ne duc înspre adevărul *nostru* cel mai profund. *Acesta este scopul lor.*

Într-adevăr, acesta este scopul Vieții însăși.

Viața este adevăr care se revelează Ei Însăși.

Dumnezeu este adevăr care se revelează Lui Însuși.

Nu ați putea opri acest proces, nici dacă ați vrea.

Însă puteți să-l grăbiți.

Asta faceți voi aici. Din acest motiv v-ați adus pe voi înșivă către această carte.

Această carte nu pretinde că ar fi Adevărul. Ea are intenția de a vă ghida înspre înțelepciunea voastră proprie, cea mai profundă. Pentru ca să facă acest lucru, nu este necesar să fiți de acord cu conținutul ei. De fapt, a fi sau a nu fi de acord sunt lucruri complet ire-

levante. Dacă sunteți de acord, aceasta se va întâmpla deoarece vedeți în ea propria voastră înțelepciune. Dacă nu sunteți de acord, aceasta se va întâmpla deoarece nu vedeți în ea propria voastră înțelepciune. În ambele cazuri, veți fi conduși înapoi, înspre propria voastră înțelepciune. Aduceți-vă vouă înșivă mulțumiri pentru această carte, deoarece ea v-a readus deja la un punct de clarificare a unei probleme majore:

Cea mai înaltă autoritate se află înăuntrul vostru.

Asta, deoarece fiecare dintre noi are o legătură directă cu Divinul. Fiecare dintre noi are capacitatea de a avea acces la înțelepciunea eternă. Într-adevăr, eu cred că Dumnezeu ne inspiră pe toți, tot timpul. În timp ce unii dintre noi am avut această experiență, alții am ales să o numim altfel:

Descoperire întâmplătoare.

Coincidență.

Noroc.

Ceva accidental.

Aventură.

Întâlnire întâmplătoare.

Probabil – chiar Intervenție Divină.

Se pare că vrem să recunoaștem faptul că Dumnezeu intervine în viața noastră, dar nu suntem în stare să ne însușim idea că Dumnezeu s-ar putea cu adevărat să ne inspire în mod direct când gândim, scriem, spunem sau facem un anumit lucru. Considerăm că atunci mergem mult prea departe.

Eu am de gând să merg prea departe.

Am de gând să spun că eu cred că Dumnezeu m-a inspirat pe mine să scriu această carte – și pe voi, să o luați în mână. Acum, hai-deți să testăm această idee, luând în considerare câteva motive care v-ar putea face reticenți.

În primul rând, mie îmi este foarte clar – după cum spuneam mai sus – că noi toți suntem inspirați de Dumnezeu, absolut tot timpul. Nu sunt eu cel care gândește că voi și cu mine suntem unici, sau că Dumnezeu ne-a conferit o putere deosebită, sau că ne-a dat o dispensă specială care să ne permită să intrăm în comuniune cu Divinul. Eu cred că noi suntem într-o stare de astfel de comuniune continuă și că putem trăi în mod conștient o asemenea experiență, ori-când alegem să o facem. Într-adevăr, înțeleg că aceasta este o promisiune făcută de către multe dintre religiile lumii.

În al doilea rând, eu nu cred că, din cauza faptului că cineva trăiește experiența unui moment de contact direct cu Divinul, cuvintele, acțiunile sau scrierile acelei persoane sunt infailibile. Cu tot respectul pe care îl datorez oricărei religii sau mișcări care pretinde că fondatorul ei sau conducătorul actual sunt infailibili, eu cred că *este* posibil ca oamenii inspirați pe cale divină să facă greșeli. Mai cred, de asemenea, că ei fac aceste greșeli în mod curent. De aceea, nu cred că fiecare cuvânt din Biblie sau din Bhagavad Gita sau din Coran este adevărat sută la sută, că fiecare rostire a papei atunci când vorbește *ex cathedra* este corectă, sau că fiecare acțiune pe care a făcut-o vreodată Maica Tereza a fost cea mai potrivită pentru momentul respectiv. Eu cred cu adevărat că Maica Tereza a fost inspirată în mod divin – dar a fi inspirat în mod divin și a fi infailibil sunt două lucruri complet diferite.

În al treilea rând, e foarte greu de conviețuit cu mine (nimeni nu știe acest lucru mai bine decât cei care locuiesc în preajma mea) și dacă nu vă acuz pe voi că sunteți imperfecti, nu cred că propriile mele imperfecțiuni mă descalifică și mă fac să nu primesc ajutor și îndrumare directă de la Dumnezeu.

De fapt, *cred că adevărul este exact invers.*

În ultimul rând, eu nu cred că sunt în pericol de a deveni „sfânt“ până într-o așa măsură, încât să le creez celorlalți o senzație de disconfort. De fapt, iarăși adevărul este exact invers. Dacă oame-

nii nu se simt la largul lor în prezența mea, acest lucru se întâmplă, probabil, deoarece eu nu sunt destul de sfânt.

Pentru mine este o provocare să mă comport după cum vorbesc. Pot să scriu lucruri care-i inspiră pe alții, pot să rostesc lucruri care-i inspiră pe alții dar, uneori, mă surprind făcând ceva ce nu prea-i inspiră pe alții.

Mă aflu pe o cărare și nu am ajuns în nici un caz la destinație. Și, după cum se pare, nu mă aflu nici măcar aproape de ea. Tot ceea ce diferă între eu cel de acum și eu cel de anul trecut este faptul că acum, cel puțin, *am găsit* cărarea. Pentru mine acesta este un progres foarte mare. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață fără ca măcar să știu încotro mă îndreptam, iar apoi mă minunam de ce nu ajungeam la destinație.

Acum știu încotro mă îndrept. Mă îndrept spre Casă, înapoi înspre conștiința deplină și înspre trăirea experienței comuniunii mele cu Dumnezeu. Și nimic nu mă poate opri de la a ajunge acolo.

Dumnezeu mi-a promis și, în sfârșit, eu cred în promisiunea Lui.

De asemenea, Dumnezeu mi-a arătat și drumul.

De fapt, nu *drumul*, ci *un* drum. Asta, deoarece cel mai mare adevăr al lui Dumnezeu este că nu există un singur drum spre Casă, ci mai multe. Există o mie de căi către Dumnezeu și fiecare vă va duce acolo.

Într-adevăr, toate căile duc la Dumnezeu.

Asta, deoarece nu există nici o altă destinație.

Cartea de față vorbește despre toate acestea. Ea vorbește despre cum să mergem Acasă. Ea discută despre experiența Unirii cu Divinul, sau ceea ce eu numesc comuniune cu Dumnezeu. Ea descrie o cale către această experiență, un drum care trece prin iluziile noastre către Realitatea Supremă.

Această carte vorbește cu un singur glas. Eu cred că el este glasul lui Dumnezeu, inspirația lui Dumnezeu, prezența lui Dumnezeu care trec prin mine și prin voi. Dacă eu nu aș crede că vocea lui

Dumnezeu, inspirația lui Dumnezeu și prezența Lui pot trece prin noi toți, ar trebui să renunț la credința mea că Dumnezeu a putut inspira toate religiile lumii.

Eu nu vreau să fac acest lucru. Cred că, de data asta, religiile au dreptate: Dumnezeu vine cu adevărat în viața noastră – în moduri reale și prezente – iar noi nu trebuie să fim sfinți sau înțelepți, pentru ca să ni se întâmple acest lucru.

Nu e nevoie să vă alăturați mie în această convingere, sau să credeți vreunul dintre cuvintele aflate pe aceste pagini. De fapt, aș fi mult mai fericit dacă nu ați face-o. Să nu credeți nimic din ceea ce găsiți aici.

Să știți.

Pur și simplu, să știți.

Să știți dacă ceva din toate acestea înseamnă adevărul vostru. Dacă e așa, va suna ca un adevăr – deoarece veți fi reuniți cu înțelepciunea voastră cea mai profundă. Dacă nu e așa, veți ști și acest lucru – iarăși pentru că v-ați reunit cu înțelepciunea voastră cea mai profundă. În oricare dintre cele două cazuri veți avea un beneficiu enorm, deoarece – în acel moment de reunire – veți fi trăit experiența *propriei voastre comuniuni cu Dumnezeu*.

Aceasta a fost intenția voastră, atunci când ați venit aici.

Aici, la aceste pagini.

Și pe această planetă.

Fiți binecuvântați!

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon Iulie 2000

Partea I

Cele Zece Iluzii ale Oamenilor

Iluzia Nevoii

Prima iluzie este: NEVOIA EXISTĂ

Aceasta nu este numai Prima Iluzie, ci și cea mai importantă. Toate celelalte iluzii se bazează pe ea.

Tot ceea ce ați trăit în mod curent ca experiență în viață – tot ceea ce simțiți clipă de clipă – își are rădăcinile în această idee și în gândurile voastre legate de ea.

Nevoia este non-existentă în Univers. Este nevoie de ceva, numai atunci când se așteaptă un anumit rezultat. Universul nu așteaptă un rezultat anumit. Universul *este* rezultatul.

Nevoia este, de asemenea, non-existentă în mintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ar avea nevoie de ceva, numai dacă ar aștepta un anumit rezultat. Dumnezeu nu așteaptă nici un rezultat. Dumnezeu este cel care produce *toate* rezultatele.

Dacă Dumnezeu ar avea nevoie de ceva pentru a obține un rezultat, de unde ar lua Dumnezeu acest lucru?

Nu există nimic care să existe în afara lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Tot Ceea Ce Este, Tot Ceea Ce A Fost și Tot Ceea Ce Va Fi Vreodată. Nu există nimic din ceea ce există – care să nu fie Dumnezeu.

Ați putea reține mai bine această idee, dacă folosiți cuvântul „Viață“, în locul cuvântului „Dumnezeu“. Cele două cuvinte pot fi

folosite unul în locul altuia, astfel încât nu schimbați înțelesul; vă amplificați doar puterea de înțelegere.

Nu există nimic din ceea ce este, care să nu fie Viață. Dacă Viața ar avea nevoie de ceva pentru a se obține un rezultat, de unde ar lua Viața acest lucru? Nu există nimic în afara Vieții. Viața este Tot Ceea Ce Este, Tot Ceea Ce A Fost și Tot Ceea Ce Va Fi Vreodată.

Dumnezeu nu are nevoie de nimic ca să se manifeste, în afară de ceea ce se manifestă.

Viața nu are nevoie de nimic ca să se manifeste, în afară de ceea ce se manifestă.

Universul nu are nevoie de nimic ca să se manifeste, în afară de ceea ce se manifestă.

Aceasta face parte din natura lucrurilor. *Așa stau lucrurile*, nu așa cum v-ați imaginat voi. În imaginația voastră, voi ați creat ideea de Nevoie din experiența care v-a arătat că, pentru ca să supraviețuiți, aveți nevoie de anumite lucruri. Să presupunem că nu v-ar păsa dacă trăiți sau muriți. În acest caz, de ce anume ați avea nevoie?

De absolut nimic.

Să presupunem că v-ar fi imposibil să *nu* trăiți. De ce anume ați avea atunci nevoie?

De absolut nimic.

Iată, acum, adevărul despre voi: Este imposibil ca voi să nu supraviețuiți. *Nu se poate să nu* trăiți. Problema nu se pune *dacă* veți trăi, ci *cum*. Adică, ce formă veți lua? Care va fi experiența voastră?

Adevăr vă spun Eu vouă: Nu aveți nevoie de nimic pentru ca să supraviețuiți. Supraviețuirea voastră este garantată. V-am dat viață veșnică și nu v-am luat-o niciodată înapoi.

S-ar putea ca, atunci când auziți cuvintele astea, să spuneți că supraviețuirea e una și fericirea e cu totul altceva. S-ar putea să vă gândiți că aveți nevoie de ceva pentru ca să supraviețuiți *fiind fericiți* – că puteți fi fericiți numai în anumite condiții. Acest lucru nu este adevărat, doar voi ați crezut că este. Și, deoarece credința pro-

duce experiență, voi ați trăit experiența vieții în acest mod și, prin urmare, v-ați imaginat un Dumnezeu care și El trebuie să trăiască experiența Vieții în același mod. Dar acesta nu este un adevăr, nici când e vorba de Dumnezeu și nici când e vorba de voi. Singura diferență este că Dumnezeu *știe acest lucru*.

În momentul în care *și voi* veți ști aceasta, veți fi asemeni lui Dumnezeu. Veți fi stăpânii vieții voastre și întreaga voastră realitate se va schimba.

Iată un mare secret: Fericirea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al fericirii.

Iată o afirmație importantă și care trebuie repetată.

Fericirea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al fericirii.

Aceeași afirmație este adevărată și în cazul tuturor celorlalte stări de a fi.

Dragostea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al dragostei.

Compașiunea nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al compasiunii.

Abundența nu este creată ca rezultat al unor anumite condiții. Anumite condiții sunt create ca rezultat al abundenței.

Înlocuiți cu orice stare de a fi pe care v-o puteți imagina. În toate cazurile va fi adevărat că Starea de A Fi precede experiența – și o produce.

Deoarece nu ați înțeles aceasta, v-ați imaginat că, pentru ca voi să fiți fericiți, anumite lucruri trebuie să apară – și v-ați imaginat, de asemenea, un Dumnezeu pentru care este valabil același lucru.

Dar dacă Dumnezeu este Cauza Primordială, ce anume se poate întâmpla care să nu fie de la început provocat de către El? Iar dacă Dumnezeu este Atotputernic, ce anume se poate întâmpla, ceva ce să nu fie ales de către El?

E posibil, oare, ca ceva să apară și Dumnezeu să nu-l poată opri? Iar dacă Dumnezeu alege să *nu-l oprească*, evenimentul respectiv nu este ceva ales de El?

Bineînțeles că este.

Dar de ce ar alege Dumnezeu să se întâmple anumite lucruri, care L-ar face să fie nefericit? Răspunsul este unul pe care voi nu-l puteți accepta.

Nu există nimic care să-L facă nefericit pe Dumnezeu.

Nu puteți crede aceasta, deoarece o asemenea credință v-ar pretinde să credeți într-un Dumnezeu care nu are nevoie de nimic și care nu judecă pe nimeni – și nu vă puteți imagina un astfel de Dumnezeu. Motivul pentru care nu vă puteți imagina un astfel de Dumnezeu este că nu vă puteți imagina o astfel de *ființă umană*. Nu credeți că *voi* puteți trăi în acest fel – și *nu vă puteți imagina un Dumnezeu care este mai măreț decât voi*.

Când veți ajunge să înțelegeți că *puteți* trăi în felul acesta, veți ști tot ceea ce este de știut în legătură cu Dumnezeu.

Veți ști că a doua afirmație este corectă. Dumnezeu *nu este* mai măreț decât voi. Cum ar putea să fie? Dumnezeu este Ceea Ce Sunteți Voi, iar voi sunteți Ceea Ce Este Dumnezeu. Iar *voi* sunteți mai măreți decât credeți.

Maestrii știu acest lucru.

Chiar acum, pe planeta voastră există Maeștri care știu acest lucru. Acești Maeștri vin din multe tradiții, religii și civilizații, dar au cu toții un lucru în comun.

Nu există nimic care să-i facă nefericiți pe Maeștri.

La începuturile civilizațiilor voastre primitive, majoritatea oamenilor nu erau în stare de Maestru. Singura lor dorință era să evite nefericirea sau durerea. Conștiința lor era prea limitată ca să înțeleagă că durerea nu produce în mod obligatoriu nefericire, așa că strategia lor de viață a fost construită pe ceea ce mai târziu a fost numit Principiul Plăcerii. Ei s-au îndreptat înspre ceea ce le făcea

lor plăcere și s-au îndepărtat de ceea ce-i lipsea de plăcere (sau le provoca durere).

Astfel s-a născut Prima Iluzie, idea că *Nevoia Există*. Aceasta a fost ceea ce s-ar putea numi prima greșeală. Nevoia nu există. Ea este o ficțiune. În realitate, nu aveți nevoie de nimic ca să fiți fericiți. Fericirea este o stare de spirit. Primii oameni nu au fost capabili să înțeleagă acest lucru. Din cauză că simțeau că aveau nevoie de anumite lucruri pentru a fi fericiți, au presupus că același adevăr este valabil pentru întreaga Viață. În această presupunere, ei au inclus acea parte din Viață pe care au ajuns s-o înțeleagă ca fiind o Putere Mai Mare – o putere pe care generații la rând au conceputualizat-o ca fiind o ființă vie căreia i-au dat o mare varietate de nume, printre care Allah, Iahve, Iehova și Dumnezeu.

Pentru primii oameni nu a fost greu să construiască o putere mai mare decât ei înșiși. Ba chiar, era necesar. Era nevoie de o explicație pentru ceea ce li se întâmpla, lucruri asupra cărora nu aveau nici un fel de control.

Greșeala în acest caz nu era în a presupune că exista ceva care arăta ca Dumnezeu (puterea combinată și energia combinată a lui Tot Ceea Ce Există), ci în presupunerea că această Putere Totală și Energie Completă ar putea avea nevoie de ceva; că Dumnezeu era, într-un fel sau altul, dependent de ceva sau de cineva pentru a fi fericit, satisfăcut, complet și împlinit. Este ca și cum ai spune că Plinul nu este plin, că are nevoie de ceva *pentru a-l face să fie plin*. Era o contradicție în termeni – dar ei nu puteau să o vadă. Mulți nu o văd nici în ziua de astăzi.

În urma creării unui Dumnezeu dependent, oamenii au imaginat o legendă care spune că Dumnezeu are un *plan ascuns*. Cu alte cuvinte, există anumite lucruri pe care le vrea și are nevoie ca ele să apară, cât și *moduri* în care ele *trebuie* să apară pentru ca Dumnezeu să fie fericit. Oamenii au redus această legendă la un mit care s-a cristalizat ca: *Facă-se Voia Ta*.

Idea voastră că Eu *aș avea* o Voie v-a forțat, apoi, să încercați să vă imaginați care *ar fi* Voia Mea. În cadrul acestui proces, a devenit repede foarte clar că neamurile nu cădeau de acord în această privință. Nu toată lumea știa sau era de aceeași părere asupra a ceea ce însemna Voia lui Dumnezeu și nu toată lumea putea *să facă* Voia lui Dumnezeu.

Cei mai inteligenți dintre voi au folosit acest mod rațional de a gândi, pentru a explica de ce viețile unor oameni păreau că funcționează mai bine decât ale altora. Atunci ați impus o nouă întrebare: Cum era cu putință să nu se facă Voia lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu era Dumnezeu?

Devenise clar că exista un defect în acea Primă Iluzie. Acesta ar fi trebuit să arate că ideea de Nevoie era falsă. Dar oamenii știau, la un nivel foarte profund, că ei *nu* puteau *să renunțe* la Iluzie, deoarece, atunci, s-ar fi pus capăt la ceva foarte important.

Și aveau dreptate. Dar, au făcut o greșală.

În loc de a vedea Iluzia *ca pe* o iluzie și de a o folosi pentru scopul pentru care a fost creată, ei s-au gândit că trebuia *să îi îndrepte defectul*.

Astfel, prin îndreptarea defectului din Prima Iluzie, a luat naștere Cea de-a Doua Iluzie.

Cuprins

Introducere	5
Preludiu	12
Partea I	
Cele Zece Iluzii ale Oamenilor	27
Iluzia nevoii	28
Iluzia eșecului	34
Iluzia lipsei de unitate	36
Iluzia lipsurilor	43
Iluzia cerințelor	50
Iluzia judecării	56
Iluzia condamnării	62
Iluzia condiționării	70
Iluzia superiorității	76
Iluzia ignoranței	83
Partea a II-a	
A fi stăpân peste Iluzii	87
Cum să-i învățați bine pe copiii voștri	88
A vedea Iluziile ca pe niște iluzii	94
A înțelege scopul Iluziilor	102
A medita asupra Iluziilor	105
A folosi Iluziile	110
Recrearea realității voastre	152
Partea a III-a	
Întâlnirea cu Creatorul interior	163
A prelua controlul asupra trupului tău	164
A prelua controlul asupra emoțiilor voastre	168
Cultivarea voinței	171
Mesajul Creatorului	176
Nu pierdeți clipa voastră de grație	179
Încheiere	185